

VÁROSROSSZÁK

Nemcsak falurosszák vannak, hanem városrosszák is. Az egyik ilyen, a másik olyan, de egyformák egy ponton, a jelszavuk: rontom-bontom.

Budapesten a városrosszákat már szakosítani lehetne, annyian vannak. Kezdjük a sort a telefonkönyv-rongálókkal. Ezek részére a telefonkönyvnapokat kelletne rendezni. Adjanak autogramot a telefonkönyvsátorban. Addig se tépegetnék önfeledten a telefonkönyv lapjait.

Az utcai telefonok rongálói között vannak kagylógyűjtők is. Ezek szokták magukkal vinni a telefonkagylót telefonálás után. Persze, ha egy kagylógyűjtőt olykor lefűlelnek, nem kagyló-fotelbe ültetik, hanem a vádlatok padjára. Ott a helye.

Az utcai falitelefonoknál még rosszabb a helyzet. Jól „falhoz állították” szegényeket. Szinte céltáblái a telefonrongálóknak. Ha az utcai falitelefon mellett faliújság is volna, hosszú fekete krónikát közölhetne arról, hogy miket művelnek vele. Hiába panaszkodik emiatt a posta távbeszélőigazgatósága, ez falra-hányt borsó a falitelefonok rongálóinak.

No aztán itt vannak a „belső építések”. A nagy költséggel bisztrókká, grillekké varázsolt italboltokat úgy kíván billenteni némelyik kedves vendég, hogy a KÖJÁL könnyezik, ha meglátja. Mondani sem kell, hogy nem örömkönyveket hullat.

Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet...? Ezt a közmondást erélyesen megcáfolom. A Fővárosi Kertészet a megmondhatója, hogy mennyi pesti és budai parkot fosztottak meg virágaitól a városrosszák virág-specialistái. Az egyvári virágok néha egy negyed nyarat se érnek meg fővárosunkban, mert leszakítják őket. A virágszerető városrossza, ha elkapják, biztosan nem mondja majd a tárgyaláson: „Helyettem kis virág, tégy vallomást...” A virág ellene vallana.

Az új budapesti lakótelepek facsemetéit sem kímélik a város-

rosszák. Kicsavarják őket. Miért? Ki tudja? Hiába vigyáznak a kis facsemetékre a parkok pedellusai: az örök. Nagy területet kell őrizniük. Mire a park egyik végéről a másikra érnek, a park elejéről már kicsavarják a facsemetéket a vandál kezek. A növekvő kis fák állva halnak meg.

A városrosszáknak népművészei is vannak. A fafaragók. Ezek a Liget, a Sziget, a fásorok és közterek padjait „díszítik” faragványaikkal. A romantikusabbak a Halászbástyára is felbлагálnak és ott kapnak bicskavégre egy-egy padot. Munkájukba egész szívüket beleadják. Szívet faragnak a padba. Az érzelmesekek neveket is vések bele. „Ödön”, „Ili”.

A városrosszák grafikus „szakosztálya” a plakátokat rajzolja át. Ők rajzoltak egy Molnár utcai színházi plakátot harcsabajuszt Agárdi Gábornak és krumpliorrt Bodrogi Gyulának.

Egynémely tatarozásra szoruló budapesti házat tatarozók helyett itt-ott szintén városrosszák vesznek kezelésbe. Némelyikük beéri azzal, hogy kedvenc focicsapata nevével firkálja tele a falat. De vannak olyanok is, akik pajzán ábrákkal és pornográf szövegekkel cifrázzák a dolgot. Olyan kifejezésekkel, amik még egy mai magyar filmben sem fordulhatnának elő.

Budapest Belvárosában rongálják már a kapu mellé kifüggesztett új lakónévjegyzékeket is! És gyönyörű Duna-hídjaink? Azokat sem kímélik. Telefirkálták, összekarcolták az Erzsébet-hidat. Most átfestik. Aztán átfestik a jó öreg Lánchidat. Legrégibb hidunk korához illően órany szintet kap. Tehát míg szép hűga: Erzsébet, mint finom művi ezüstékszer íveli át a Dunát, Lánchidunk lesz az aranyhíd.

Mindaddig, amíg a hídrongálók nem viszik be az aranyát az aranybevaltóba. Bár rossz jósnak bizonyulnék, de tőlük minden kitelik...

HIDVÉGHY FERENC